

Arrest

nr. 289 351 van 25 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. PEHARPRE
Edith Cavellstraat 63
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023, om 11 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. PEHARPRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 16 mei 2023 bij een politiecontrole aangetroffen in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 mei 2023 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 17 mei 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 16/5/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [B.]

[...]

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 16/5/2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van inbreuken op de wetgeving van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij hier een vrouw heeft en een zoontje, in België geboren. Hij verklaart hier geen andere familie te hebben. Hij verklaart geen medische problemen te hebben die hem zouden verhinderen om te reizen. Het feit dat de partner en zijn zoontje in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds augustus of september 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

11° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de RVV.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 16/5/2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van inbreuken op de wetgeving van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of [m] internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds augustus of september 2022 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 16/5/2023 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van inbreuken op de wetgeving van verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij in Albanië familiale problemen heeft die hem verplicht hebben om naar hier te komen met zijn vrouw. In het kader hiervan heeft betrokkene nooit een aanvraag tot internation[...]ale of subsidiaire bescherming ingediend. Betrokkene zegt dat hij de tijd niet gehad heeft om een dergelijke aanvraag in te dienen omdat hij dadelijk is beginnen werken. Bovendien werd betrokkene vandaag betrapt op het bezit van een [...] kleine kilogram cannabis. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon[t]. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Albanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zij[n].

Vasthouding

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 17 mei 2023 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid." (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Het Grondwettelijk Hof stelde bovendien reeds het volgende in het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018:

"B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige

maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Het Grondwettelijk Hof concludeerde dat:

"Artikel 39/82, § 1 en § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod."

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en dat de vordering, in de mate dat ze betrekking heeft op deze beslissing, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op een gedwongen repatriëring naar zijn land van herkomst en dat het hoogdringend karakter van zijn vordering in deze omstandigheid kan worden afgeleid uit artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij stelt tevens dat het vaststaat dat wanneer hij beroep doet op de gewone schorsingsprocedure een uitspraak niet tijdig zal tussenkomen en dus niet effectief zal zijn.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

5. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen, 7, 62 en 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2.2 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“[...]”

1. Les décisions litigieuses reposent sur des faits insuffisamment déterminés dès lors qu'il est tout au plus fait référence à une audition du requérant en date du 16.05.2023 par la police de la zone de Bruxelles-capitale Ixelles;

Sans toutefois que ladite audition puisse être identifiée, faute de numéro de PV;

La motivation des actes attaqués apparaît ainsi clairement insuffisante ce qui emporte son illégalité au regard des articles de loi invoqués en terme de moyen et rappelés supra ;

2. Dans l'ensemble des décisions litigieuses, la partie adverse ose invoquer au rang de motif :

- que le requérant a été détenu pour infraction à la loi sur les stupéfiants,*
- que le requérant a commis des infractions portant atteinte à l'ordre public ;*

Qu'or il s'agit là d'un exposé totalement erroné des éléments de la cause;

Que nous soulignons en effet que le requérant n'est sous le coup d'aucune condamnation.

Que si le requérant a fait l'objet d'un contrôle de police en date du 16 mai 2023 pour des faits qu'il conteste fermement et lors duquel il a été privé de liberté, le requérant n'en est pas moins ressorti libre, sans délivrance d'aucun mandat d'arrêt à son encontre, et sans qu'il ne fasse l'objet d'une condamnation quelconque ;

La motivation des actes attaqués apparaît ainsi totalement inexacte ce qui emporte leur illégalité au regard des articles de loi invoqués en terme de moyen et rappelés supra ;

L'analyse erronée des faits de la cause à laquelle la partie adverse s'est livrée allant jusqu'à assimiler une simple arrestation lors d'un contrôle de police à une atteinte établie à l'ordre public, procède en outre d'une erreur manifeste d'appréciation également visée au moyen tant il est acquis et garanti dans notre état de droit que l'on est présumé innocent à moins d'avoir été condamné ce que le requérant n'a pas été ;

3.

3.1. Certes, la partie adverse invoque également à l'appui des décisions litigieuses d'ordre de quitter le territoire, de reconduite à la frontière et de maintien en un lieu déterminé : un risque de fuite mais ce de façon tout aussi erronée dès lors que la partie adverse justifie ce risque de fuite sur l'unique constat que le requérant est en séjour illégal ;

Alors qu'il est un fait certain que le seul caractère illégal d'un séjour n'est pas suffisant au regard des critères légaux pour justifier tant l'absence d'un délai octroyé à l'ordre de quitter le territoire que la décision de reconduite à la frontière et de maintien en un lieu déterminé ;

Que les textes légaux applicables exigent en effet plus qu'un simple séjour illégal sans quoi la condition particulière d'un risque de fuite n'aurait pas été spécifiquement prévue comme préalable nécessaire pour justifier l'absence de délai d'un ordre de quitter le territoire (article 74/14 § 3 1° de la loi du 15.12.1980), la reconduction à la frontière (article 7 alinéa 2 de la loi du 15.12.1980) et le maintien en un lieu déterminé (article 7 alinéa 3 de la loi du 15.12.1980) ;

3.2. Que si la partie adverse invoque, outre le caractère illégal du séjour du requérant, un manque de collaboration dans le chef du requérant en ce que celui-ci n'aurait pas déclaré sa présence à la commune, ce motif est identique au premier se résumant encore toujours uniquement à invoquer le caractère illégal du séjour du requérant, critère qui ne suffit pas comme nous venons de l'exposer ;

De toute évidence, la formulation de ce motif affublé d'un énigmatique "3°" trahit du reste que la partie adverse a repris ce motif de façon stéréotypée au point de ne même pas s'apercevoir qu'il est inapplicable aux circonstances de l'espèce ;

3.3. Enfin, quant au motif suivant lequel il existerait une amende à charge du requérant pour dépôt d'un recours illégitime auprès de votre Conseil (motif invoqué à l'appui de l'ordre de quitter le territoire sans délai), il procède à nouveau d'un fait erroné, outre que nous ne percevons pas en quoi l'existence d'une telle amende permettrait de conclure à un risque de fuite ;

Qui plus est : la formulation de ce motif affublé cette fois d'un énigmatique "11°" trahit que la partie adverse a également repris ce motif de façon stéréotypée au point de ne même s'apercevoir qu'il est inapplicable aux circonstances de l'espèce ;

3.4. Qu'il apparait ainsi de façon incontestable que la motivation des décisions litigieuses est non seulement inadéquate, insuffisante, erronée et stéréotypée, violant ainsi les dispositions légales relatives à l'obligation de motivation des actes administratifs visées au moyen, mais qu'elle est également clairement contraire aux dispositions légales de la loi du 15.12.1980 précitées ci-avant et également visées au moyen ;

Que le caractère stéréotypé est en outre incompatible avec le principe de bonne administration qui oblige la partie adverse à examiner avec soin et minutie et partant égard aux circonstances de l'espèce tout dossier qui lui est soumis ;

Qu'en ce qui concerne la décision d'interdiction d'entrée pour une durée de 3 ans, nous rappelons qu'elle n'est que le corollaire de l'ordre de quitter le territoire litigieux délivré sans délai, l'illégalité de cet ordre de quitter le territoire emportant dès lors l'illégalité de l'interdiction d'entrée litigieuse ;

4.

Attendu que la partie adverse relève adéquatement dans les décisions litigieuses d'ordre de quitter le territoire sans délai et d'interdiction d'entrée pour une durée de 3 ans, que le requérant a femme et fils en bas âge séjournant en Belgique ;

Que la partie adverse devait donc procéder à la mise en balance, adéquate de surcroît, des intérêts en présence ;

Que, pour autant, pour seule mise en balance des intérêts en présence, les décisions litigieuses se contentent de relever que l'article 8 CEDH garantissant la vie familiale n'est pas absolu et que le requérant a commis des infractions portant atteinte à l'ordre public d'autre part ;

En d'autres termes : la partie adverse justifie de porter atteinte au droit fondamental du requérant à la vie familiale consacré par l'article 8 CEDH au motif que le requérant a commis des infractions ;

Alors que le requérant n'a fait l'objet d'aucune condamnation, pas même d'un mandat d'arrêt et qu'il ne peut donc pas être tenu coupable d'avoir commis quelque infraction ;

La partie adverse se trompe de façon manifeste lorsqu'elle veut faire le raccourci entre un contrôle de police débouchant sur une privation de liberté, et une condamnation pénale ;

Le Royaume de Belgique est un état de droit qui consacre la présomption d'innocence ;

Il apparait ainsi que c'est sur base d'une motivation encore une fois erronée en fait mais également gravement inexacte en droit que la partie adverse a estimé pouvoir justifier de porter atteinte au droit fondamental à la vie familiale du requérant ;

Qu'outre les obligations légales en terme de motivation des actes administratifs, c'est également l'article 8 CEDH que les décisions litigieuses violent ;

Que nous ajoutons enfin qu'il n'a pu échapper à la partie adverse que les décisions litigieuses étaient de nature à impacter les droits de l'enfant du requérant ce qui aurait par conséquent dû conduire la partie adverse à se livrer d'autant plus à un examen approfondi du cas d'espèce conformément à l'article 2.2 de

la Convention internationale des droits de l'enfant du 20.11.1989 qui stipule pour rappel : " Les Etats parties prennent toutes les mesures appropriées pour que l'enfant soit effectivement protégé contre toutes formes de discrimination ou de sanction motivées par la situation juridique, les activités, les opinions déclarées ou les convictions de ses parents, de ses représentants légaux ou des membres de sa famille";
5.

Attendu que la partie adverse motive enfin également la décision litigieuse de maintien en un lieu déterminé par le fait que le requérant ne serait pas titulaire d'un passeport valide ;

Alors que le requérant est bel et bien titulaire d'un passeport en cours de validité celui-ci n'expirant qu'en 2031 (pièce 3) ;

Que force est donc de constater qu'une nouvelle fois la motivation des actes attaqués est complètement erronée en fait."

Allereerst moet worden geduïd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker voorhoudt dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt en de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet deugdelijk zijn voert hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad merkt op dat er twee motieven aan de basis liggen van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder heeft in eerste instantie aangegeven dat hij vaststelde dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat dit motief incorrect is. Hij voegt weliswaar een kopie van zijn paspoort bij zijn verzoekschrift – een document dat hij bij de controle door de politiediensten schijnbaar niet kon voorleggen en waarmee verweerder dus geen rekening kon houden – , doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat hij geen houder is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker verklaarde immers reeds sedert augustus of september 2022 in het Rijk te verblijven en om langer dan drie maanden in het Rijk te kunnen verblijven diende hij dus naast een paspoort ook een verblijfsmachtiging te hebben.

Het betoog van verzoeker dat het tweede motief in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – de overweging dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden –niet deugdelijk is, kan geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Het betreft immers een kritiek die is gericht tegen een overtollig motief. Daarenboven dient te worden gesteld dat het op basis van de inlichtingen waarover verweerder beschikt niet kennelijk onredelijk is om te concluderen dat verzoeker een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten dat hij de openbare orde kan schaden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat toen de politiediensten verzoeker aan een controle poogden te onderwerpen hij trachtte te vluchten en dat in het voertuig waarin hij zich bevond bijna één kilogram cannabis werd aangetroffen. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat dergelijke hoeveelheid verdovende middelen louter voor eigen gebruik is en de handel in verdovende middelen heeft een zware negatieve impact op de Belgische samenleving.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder zich baseert op onvoldoende vastgestelde feiten. De feiten waarnaar wordt verwezen en die verweerder ertoe brachten een gedrag dat een gevaar inhoudt voor de openbare orde aan te nemen, blijken uit een politieverslag, dat is opgenomen in het administratief dossier, en zijn zonder meer duidelijk. Het gegeven dat verzoeker niet onder bevel tot aanhouding werd geplaatst, dat hij (nog) niet werd veroordeeld voor de vastgestelde feiten en dat het vermoeden van onschuld geldt, impliceert voorts niet dat verweerder niet op grond van de gedane vaststellingen zou kunnen besluiten dat verzoeker een gedrag stelt waardoor de openbare orde kan worden geschaad.

Verzoeker betwist ook dat verweerder vermocht toepassing te maken van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om hem geen termijn toe te staan om vrijwillig het grondgebied van de Schengenstaten te verlaten. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat in voormeld artikel uitdrukkelijk is bepaald dat kan worden afgeweken van de verplichting om een termijn voor het vrijwillig vertrek toe te staan indien *“er een risico op onderduiken bestaat.”* Verweerder heeft in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat niet gebaseerd op het loutere feit dat verzoeker heden illegaal in het Rijk verblijft. Hij heeft het bestaan van dit risico, conform aan wat is voorzien in artikel 1, § 2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, afgeleid uit het gegeven dat verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf in het Rijk geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn en uit de vaststelling dat hij, nu hij zijn aanwezigheid nooit kenbaar maakte, niet heeft meegewerkt met de overheden. Hij heeft de individuele situatie van verzoeker hierbij betrokken en geduid dat verzoeker zelf aangaf reeds sedert augustus of september 2022 – en derhalve verscheidene maanden – in België te verblijven, wat toelaat vast te stellen dat verzoeker niet de intentie had om zijn aanwezigheid kenbaar te maken en er voorheen reeds voor koos om ondergedoken te leven. Het gegeven dat verweerder nog verkeerdelijk, met gebrekkige verwijzing naar artikel 1, § 2, 11° van de Vreemdelingenwet, heeft gesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een geldboete omdat hij een onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad doet geen afbreuk aan het feit dat er ook deugdelijke gronden werden vastgesteld om een risico op onderduiken te weerhouden. De kritiek van verzoeker, omtrent de verwijzing naar een overweging die is gesteund op wat is bepaald in artikel 1, § 2, 11° van de Vreemdelingenwet, is wederom gericht tegen een overtollig motief.

Een schending van de materiële motiveringsplicht die aanleiding kan geven tot de schorsing van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens of van de artikelen 7 of 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Door onterecht te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens stereotiep is – een eenvoudige lezing van deze beslissing leert immers dat rekening werd gehouden met gegevens die eigen zijn aan verzoeker – toont verzoeker niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

In zoverre verzoeker verwijst naar een schending van artikel 8 van het EVRM kan het volstaan aan te geven dat geenszins wordt aangetoond dat enig aspect van zijn privé- of gezinsleven, dat onder de bescherming van deze verdragsbepaling valt, door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker brengt weliswaar een stuk aan dat aantoonde dat zijn partner in België is bevallen van een kind, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat er enig beschermenswaardig gezinsleven in België bestaat. Nergens blijkt dat verzoekers partner en kind over enig recht op verblijf in het Rijk beschikken en dat zij verzoeker niet zouden kunnen volgen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben. Aangezien niet wordt aangetoond dat er enig beschermenswaardig privé- of gezinsleven in het Rijk bestaat is verzoekers grief, dat verweerder een risico op schendingen van de openbare orde niet kan aanwenden om een inmenging in het privé- of gezinsleven te verantwoorden, irrelevant.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Aangezien verzoeker de mogelijkheid werd geboden om zijn grieven kenbaar te maken aan de Raad kan hij ook niet stellen dat hij niet beschikte over een effectief rechtsmiddel. Het eventuele ontbreken van een effectief rechtsmiddel laat de Raad daarenboven hoe dan ook niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing zelf door een onwettigheid is aangetast.

Ook de aangevoerde schending van artikel 2.2. van het Kinderrechtenverdrag kan niet nuttig worden aangevoerd. Dit artikel kan, gezien de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan, immers op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Verzoeker maakt bovendien geenszins aannemelijk dat zijn kind wordt gediscrimineerd of gestraft op grond van de status of de activiteiten van de ouders, omwille van de meningen geuit door de ouders of op basis van de overtuigingen van de ouders.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

G. DE BOECK